

Javorník 16.6.2018

kazatel **Zdeněk Žamboch**

Žid. 12,1-3, Písně: 157, 443, 470 (1-4), 685

Vytrvejme v běhu!

„Proto i my, obklopeni takovým

zástupem svědků, odhodme všecku přítěž i hřích, který se nás tak snadno přichytí, a vytrvejme v běhu, jak je nám uloženo, s pohledem upřeným na Ježíše, který vede naši víru od počátku až do cíle. Místo radosti, která se mu nabízela, podstoupil kříž, nedbaje na potupu; proto usedl po pravici Božího trůnu. Myslete na to, co všecko on musel snést od hříšníků, abyste neochabovali a neklesali na duchu.“ (Žid. 12,1-3)

Milé sestry, milí bratři,

při vyslovení jména Ester Ledecká, srdce každého sportovního fanouška poskočí radostí. Na zimní olympiádě v Pchjongčchangu vyhrála dvě zlaté medaile. Jednu na snowboardu a druhou v superobřím slalomu, kde se s tím vůbec nepočítalo. Určitě si pamatujete její nechápavý pohled, když nemohla uvěřit, že získala zlatou medaili. Bylo to něco úžasného. Její vytrvalost ji převedla až na sportovní vrchol.

Jiný úžasný příběh se odehrál při letních olympijských hrách 1992 v Barceloně. Hlavní aktér toho závodu ale nevyhrál žádnou medaili. A nedopadlo to s ním vůbec dobře. A přesto to pro všechny byl nezapomenutelný zážitek. Britskému sprinterovi Dereku Redmondovi při běhu na 400 m praskla kolenní šlacha. Spadl. Mohl počkat, až příběhovou zdravotníci a odnesou ho na nosítkách, ale on se rozhodl dokončit závod. A tak se pokoušel po jedné noze doskákat do cíle. Po tváři mu tekly slzy bolesti. Jeho

otec byl mezi diváky, a když viděl, co se stalo, přeskočil zábradlí a šel svému synovi pomoci. Společně, za potlesku desetitisíců diváků, doběhli až do cíle. Nevzdal to, a i když nemohl být první, závod dokončil.

Rádi slyšíme **příběhy o lidech, kteří se nevzdávají**. Lidé, kteří pokračují v tom, co dělají, i když musí projít těžkým obdobím. Zraněním. Různými pády. A takoví lidé, kteří vytrvají, jsou povzbuzením a inspirací pro všechny ostatní.

A apoštol nám říká, že i křesťané běží celoživotní běh. Není to sprint, kdy je rozhodující rychlost. Je to spíš něco na způsob maratonského běhu, ve kterém je důležitá vytrvalost. Nebo by se mohlo říct: Věrnost. Někdo to vyjádřil tak, že Pán Bůh nemá dokonalé ovečky, má jenom věrné ovečky.

A apoštol nás v tom přečteném textu také vybízí k vytrvalosti, protože ví, že i nám mohou dojít síly. Dává nám **tři rady**, které mohou pomoci každému z nás, aby nám síly nedošly, abychom zůstali věrní a abychom úspěšně doběhli do cíle.

1. rada: Pamatovat na oblak svědků

Máme pamatovat, že jsme obklopeni oblakem svědků, kteří nám mohou být vzorem. A v předešlé kapitole dopisu Židům je dlouhý seznam lidí, kteří byli věrní Pánu Bohu.

7. verš zmiňuje **Noého**. To je verš určený pro nás pro všechny, kdo se netrpělivě díváme na hodinky, když má někdo zpoždění, nebo se ptáme, proč to trvá tak dlouho, když věci nejdou tak rychle, jak bychom chtěli. Jako bychom slyšeli Noého: „**Jak dlouho jsi to musel čekat? Mě trvalo 120 roků, než jsem postavil archu a nemysli si, že to bylo snadné. Zkoušel jsem lidi varovat, ale nikdo neposlouchal. Jenom se smáli. Ale já jsem pokračoval**

ve stavbě, a když přišla potopa, Bůh nás zachránil. Potřebuješ víc trpělivosti, hochu. Nevzdávej to.

V dalším, 8. verši je řeč o **Abrahamovi**. Abrahamovi, který odešel ze svého domu, aby šel tam, kam ho Hospodin povede. O Abrahamovi, který uvěřil tomu, že i když je starý, narodí se mu syn. Který byl ochotný poslechnout, když pak měl jít a obětovat ho. Svě vymodlené dítě. Nebylo to snadné, ale Abraham obstál v každé zkoušce. A když nám se zdá, že jsme vyčerpaní a nemůžeme běžet dál, jako by nám říkal: **„Jestliže budeš poslouchat Hospodina, možná si svět bude myslet, že jsi blázen, protože Boží cesty nejsou jeho cestami. Ale poslouchej ho pozorně a zůstaň mu věrný.“**

V 22. verši je zmíněn **Josef**. Josef byl prodán do otroctví svými bratry. V Egyptě byl nespravedlivě uvězněn. Dostal se na úplné dno. Ale on zůstal věrný Bohu. Pak se ale všechno změnilo a najednou se z něho stal nejmocnější muž Egypta, první po faraónovi. Disponoval penězi, obilím, potravinami i lidmi. A teď, když je na vrcholu, je stále věrný Hospodinu. A tento Josef nám říká: **„Podívej, není nic složitějšího věřit, když je všechno podle tvých představ. Ale je důležité zůstat věrný, i když jsi na dně a nic se nedaří.“**

Ten seznam pokračuje. Je tam uveden Mojžíš, Samson, Samuel, David a další. A mohli bychom pokračovat ve výčtu těmi, kteří v 18. století chtěli zůstat věrní a pro víru opouštěli svoje majetky a odcházeli do Ochranova. Těmi, kteří se tady v Javorníku modlili a už nás předešli do Božího království. Ti všichni nám říkají: Někdy přicházejí těžké chvíle, kdy se zdá, že není vidět na krok dopředu. Ale nevzdávej se, i když jsi vyčerpaný. **Když jsme my dokázali zůstat věrní, dokážeš to také.**

2. rada: Odhodíme přítěž i hřích

Druhou radou pisatele listu Židům je „odhodíme všechnu přítěž a hřích“. Olympijští závodníci v antice bojovali nazí. Nic jim nemělo překážet ve volném pohybu. Křesťané se mají podobně zbavovat všeho, co jim překáží v životě s Bohem.

Apoštol tu možná záměrně neuvádí žádný seznam věcí, které křesťana vysilují a zdržují a se kterými je třeba se rozloučit. Co je pro jednoho dobré, může být pro druhého špatné. Každý sám musí poznat, co mu překáží v radostné víře, ve službě druhým a v následování Ježíše Krista. Pro někoho to může být pohodlnost, pro jiného přepracovanost. Mohou to být věci, které nejsou hříchem, ale které nám přesto překáží na cestě víry. Ale i hřích tu apoštol také zmiňuje. Hřích může na první pohled vypadat docela dobře a lákavě. Mnoho slibuje. Tváří se jako něco velice příjemného, jako něco, co obohatí náš život. To je důvod, proč se na nás tak snadno nalepí. Ale nakonec přináší bolest, trápení a lidský život ničí.

Pryč s tím! Jedině tak je možné vytrvat, říká apoštol. Ale odhodit všechno, co nám brání v následování Ježíše, není snadné.

Nedávno jsme slavili Velikonoce a četli jsme při nich pašije, příběh o ukřižování a smrti našeho Pána, Ježíše Krista. Někdy se ale také pašijový příběh pro větší názornost hraje. Při jedné takové hře herec, který představoval Ježíše, nesl po cestě do kopce kříž. Ale mezi diváky se připlétl nějaký turista, který měl spoustu připomínek k jeho hereckému výkonu, pokřikoval na něho a nešetřil posměšky. Nakonec to už bylo na herce příliš. Hodil kříž na zem, přiskočil k výtržníkovi a dal mu ránu pěstí.

Po skončení hry si ho samozřejmě režisér vzal stranou a říká mu: "Podívej, chápu, že ses rozčilil, ale uvědom si, že takhle jednat

nemůžeš. Musíš se chovat profesionálně a ovládnout se. Kromě toho si uvědom, že hraješ postavu Ježíše, a Ježíš by takto nejednal. Příště už se to nesmí opakovat." Herec si uvědomoval, že jeho chování nebylo správné, uznal svoji chybu a slíbil, že příště si dá větší pozor.

Ale další den byl výtržník mezi diváky zase. A situace se opakovala, opět na Ježíše pokřikoval a nešetřil posměšky. Herec se sice snažil ovládnout, ale nakonec opět kříž skončil na zemi a posměváček dostal jednu do zubů.

Tentokrát byl režisér nekompromisní. "Nezvládl jsi to, končíš! Není možné se takto chovat, když hraješ roli Ježíše! Zničil jsi celou hru." Ale herec se upřímně kál: "Prosím, dej mi ještě jednu šanci. Je to taková krásná role. Uvidíš, že už nebude sebemenší problém, slibuji." Režisérovi se sice do toho moc nechtělo, ale neměl náhradu, a tak se nechal přemluvit.

Další den se koná poslední představení. Ježíš nese svůj kříž po cestě na Golgotu. A výtržník je tam zase a situace se opakuje. Ale herec se ovládá! Zatíná pěsti! Skřípá zuby! Drží se, aby nevybuchl. A nakonec se mu to opravdu podaří! Ovládne svoje emoce a pokračuje v cestě. Ale když míjí výtržníka, podívá se na něho a procedí mezi zuby: "Počkej po vzkříšení, pak si to s tebou vyřídím!"

Někdy se i my ocitáme v pozici toho herce. Vyznáváme, že jsme křesťané, ale naše chování tomu neodpovídá. Pokoušíme se nést svoje kříže a následovat Ježíše, ale pokud nám někdo zkříží cestu, ztrácíme rychle svůj klid a chováme se podobně, jako ostatní lidé. Náš křesťanský nátěr odprýskne a ukáže se, že pod ním to není tak krásné, jak se zdálo.

Ale apoštol nás vybízí, abychom nebyli lidmi, kteří mají jenom hezký nátěr. Sami se sebou ale neuděláme nic. Je to jedině Ježíš, kdo dokáže proměnit život těch, kteří se s ním setkají. A proto nám dává 3. radu:

3. rada: Pohled upřený na Ježíše.

Mějte pohled upřený na Ježíše. Je mnoho věcí, které si **žádají naši pozornost.** Které chtějí, abychom jim věnovali svůj čas. Když apoštol říká, že máme upřít svůj pohled na Ježíše, má na mysli, abychom svoji pozornost obrátili k Ježíši. Podobná slova vyslovil v 16. žalmu už David: „**Hospodina stále před oči si stavím, je mi po pravici, nic mnou neotřese.**“ (Žalm 16,8)

Obě prohlášení, jak slovo z našeho textu, tak i slovo z Žalmu vyjadřují nutnost hledět na Boha. A je přitom důležité si všimnout, že v obou případech nejde o nějaký mimořádný náboženský výkon, vytržení nebo o útěk z reality, ale že se jedná o **konkrétní zacílení života.**

Král David v 16. žalmu vyjadřuje obavu z pádu. Popisuje lidi, kteří hřeší tím, že utíkají za jinými bohy. Izraelité často hřešili tím, že hledali pomoc na nesprávných místech. Neznamenal to, že by úplně popírali existenci Hospodina, Boha Izraele, ale v praktických, každodenních potřebách se obraceli k modlám okolních pohanských národů. Ale král David byl přesvědčen nejen o Boží existenci, ale také o tom, že on je jediný Bůh a není žádného jiného. V žádném případě nechtěl hřešit tím, že by šel pomoc hledat jinač, i když to kolem sebe často viděl. „**Hospodina stále před oči si stavím, je mi po pravici, nic mnou neotřese.**“ Vnitřní zrak měl stále zacílený na Hospodina. Jedině tak je možné obstát v pokušení, se kterým všichni zápasíme.

A podobná situace je popsána i v listu Židům. Byl napsán pro křesťany židovského původu. Měli to velice těžké. Pro svoje příbuzné byli zrádci a odpadlíci. A tento dopis ukazuje situaci několik desetiletí po vzniku církve. Obrácení Židé ve své víře ochabovali, přestali duchovně růst a někteří si možná kladli otázku, zda jejich rozhodnutí následovat Ježíše bylo správné. Potřebovali do své situace povzbuzení, a proto apoštol píše podobně jako David: Mějte pohled upřený na Ježíše. To vám dodá novou sílu. Jedině tak vaše víra neochabne. Jedině tak dokážete vytrvat v radostném běhu. Jedině když budeš mít před očima toho, kdo pro tebe položil svůj život, toho, kdo na kříži vyjádřil svoji lásku, jediné tak jsi schopen běžet a vytrvat až do cíle.

Pohled upřený na Ježíše. Na Ježíše, který nepřišel, aby mu jiní sloužili, ale aby sám sloužil. Který přišel, aby proměnil lidské srdce. Aby hojil zraněné a potěšoval ztrápené. Aby nám ukázal, jak žít zdravý a naplněný život. A který přišel, aby nám ukázal Boží lásku: Nebo tak Bůh miloval svět, že dal svého jediného syna, aby každý, kdo věří v něho, měl život věčný.

Modlitba: *Pane Ježíši, děkujeme Ti, že jsi přišel na tento svět, abys hledal a spasil to, co zahynulo. Místo nás jsi šel na kříž a my Ti děkujeme za Tvoji lásku. Děkujeme Ti, že vedeš naši víru od počátku až do cíle. Pane, prosíme Tě o živou víru. O víru, která se o Tebe dokáže opřít, která roste, svítí druhým, která vytrvá a je věrná.*

Amen.